

Ο Μιχαολιάκος θυμάται τη δράση του τον Νοέμβρη του 1973, ως μέλος της «4ης Αυγούστου»

Δημήτρης Ψαρράς

Σε μια στιγμή της δίκης της Χρυσής Αυγής, ο γνωστός ποινικολόγος Τάκης Μιχαλόλιας, επικεφαλής των συνηγόρων της ναζιστικής οργάνωσης και αδελφός του αρχηγού της, επιχειρήσε να διαψεύσει το ότι ο Ν. Μιχαολιάκος και η ομάδα του είχαν δράση κατά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, στο πλευρό βέβαια της χούντας.

Στο ζήτημα αυτό έχει αναφερθεί αναλυτικά η «Εφ.Συν.» πριν από τέσσερα χρόνια («Οι “χρυσαιγίτες” στο Πολυτεχνείο του '73», 15.11.2013). Το επιχείρημα του κ. Μιχαλόλιας έμοιαζε απράνταχτο: «Γνωρίζετε ότι ο κ. Μιχαολιάκος γεννήθηκε τον Δεκέμβριο του 1957, οπότε τον Απρίλιο του 1967 ήταν εννιάμισι ετών;»

Μόνο που κανείς δεν ισχυρίστηκε ότι ο μετέπειτα αρχηγός της Χρυσής Αυγής συμμετείχε στο πραξικόπημα. Η ένταξή του στις νεοναζιστικές ομάδες κρούσης και η στράτευσή του στο πλευρό των διωκτικών αρχών της δικτατορίας χρονολογείται από το 1973, την περίοδο ακριβώς της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Και αντίθετα από όσα θα ήθελε να αποδείξει με τον ισχυρισμό του ο κ. Μιχαλόλιας, διαθέτουμε όλες τις αποδείξεις για τη δράση του αδελφού του το τριήμερο της εξέγερσης.

Ήταν βέβαια και τότε πολύ νέος ο Ν. Μιχαολιάκος, μόλις 16 χρόνων. Αλλά την ίδια ηλικία είχε και ένας άλλος νέος που βρέθηκε στο Πολυτεχνείο τη βραδιά της φονικής επέμβασης.

Ήταν ο μαθητής Διομήδης Κομνηνός, ο οποίος δολοφονήθηκε από τις χουντικές δυνάμεις καταστολής μπροστά στην πύλη του Πολυτεχνείου. Και όποιοι μετείχαν στην εξέγερση δεν ξεχνούν τον ιδιαίτερο ρόλο που έπαιξαν στην εξέλιξή της οι μαθητές, οι οποίοι συνεδρίασαν και σε ειδική γενική συνέλευση μέσα στο κατειλημμένο Ιδρυμα.

Δεν θα είχε καμιά σημασία να ανατρέχει κανείς σ' αυτές τις νεανικές αμαρτίες του Ν. Μιχαολιάκου, αν δεν φρόντιζε να τις επικαλείται με υπερηφάνεια ο ίδιος, καταρρίπτοντας φυσικά το παραπειστικό επιχείρημα του αδελφού του.

Μπορεί βέβαια ο κ. Μιχαλόλιας να μη γνώριζε τη δράση του αδελφού του, γιατί ο ίδιος βρισκόταν εκτός Ελλάδος. Την περίοδο της δικτατορίας σπούδαζε στην Ιταλία, όπου κι εκείνος ανέπτυξε πολιτική δράση και σύμφωνα με την κλασική μελέτη του Ανδρέα Λεντάκη, «το 1963 ήταν υπεύθυνος των υποψηφίων φοιτητών της ΕΚΟΦ και το 1971-73 ανέπτυξε “δυναμική” δραστηριότητα στην [νεοφασιστική] ESESI [Εθνικός Σύνδεσμος Ελλήνων Φοιτητών Ιταλίας] με έδρα τη Ρώμη» («Το Παρακράτος και η 21η Απριλίου», Προσκήνιο, Αθήνα 2000, σελ. 200).

Αλλά δεν είναι ανάγκη να πιστέψει εμάς ο κ. Μιχαλόλιας. Αρκεί να ρωτήσει τον αδελφό του.

Η περήφανη ομολογία

Φέρνουμε σήμερα στη δημοσιότητα ένα ντοκουμέντο σχετικό με τη δράση του Ν. Μιχαολιάκου και της ομάδας του στο Πολυτεχνείο τον Νοέμβρη του 1973. Πρόκειται για ομιλία του Αρχηγού της Χρυσής Αυγής τον Νοέμβρη του 2012 σε μέλη της οργάνωσής του, τα οποία προσπαθεί να πείσει ότι η εξέγερση του

Πολυτεχνείου υπήρξε ένας «μύθος».

Το βίντεο με το σχετικό απόσπασμα της ομιλίας αναρτούμε στον ιστότοπο της «Εφ.Συν.», έτσι ώστε να μην μπορεί κανείς να αμφισβητήσει το περιεχόμενό της. Ο Ν. Μιχαλολιάκος όχι μόνο επιβεβαιώνει την προσωπική του συμμετοχή, αλλά αποκαλύπτει και πολύ σοβαρά στοιχεία της δράσης του.

Αφορμή της ομιλίας του το 2012 ήταν οι αντιδράσεις που ξεσηκώθηκαν για την προκήρυξη που κυκλοφόρησε η ναζιστική οργάνωση στην Καλαμάτα, με τα ακόλουθα συνθήματα: «Όχι στο παραμύθι του Πολυτεχνείου, όχι στους ψεύτικους νεκρούς».

Η γενιά του Πολυτεχνείου είναι υπεύθυνη για τη δυστυχία μας. Ολοι οι κλέφτες φυλακή! Πολυτεχνείο, ζητούνται νεκροί, ο ευρών αμειφθήσεται». Η σχετική φιλολογία είναι πολύ παλιά. Ο μύθος του «αναίμακτου Πολυτεχνείου» είναι το αγαπημένο καταφύγιο των ακροδεξιών κάθε λογής, από τους σκληρούς εθνικοσοσιαλιστές έως τους λάιτ απολογητές της χούντας, τύπου Καρατζαφέρη ή Γεωργιάδη.

«Βγάλαμε μια προκήρυξη στην Καλαμάτα με τίτλο “Όχι στο μύθο του Πολυτεχνείου”», ξεκίνησε την ομιλία του ο Μιχαλολιάκος. Και συνέχισε: «Επесαν όλοι να μας φάνε ότι αμφισβητούμε κ.λπ. Το πράγμα έχει βάθος. Ο Βίσμαρκ λέει ότι για να φτιάξεις ένα έθνος χρειάζεσαι μία ιστορία και ένα νεκροταφείο».

»Αυτοί λοιπόν φτιάξαν μία ιστορία ψεύτικη και ένα νεκροταφείο επίσης ψεύτικο. Θα σας μιλήσω λοιπόν για το Πολυτεχνείο, πώς έγινε, τι έγινε και θα σας πω και ορισμένα στοιχεία τα οποία είναι άγνωστα, γιατί εκείνη την εποχή ήμουν ήδη πολιτικά ενεργός καιτοι δεν είχα συμπληρώσει ακόμη τα 16 μου έτη και έχω μάρτυρα για το γεγονός αυτό [γελάει] τον συναγωνιστή Χαρλαύτη. [Απευθύνεται σε κάποιον από το κοινό:] Τότε ήσουν τομεάρχης στην 4η Αυγούστου στην οδό Μπουμπουλίνας, Γιώργο; [“Ναι”, ακούγεται κάποιος από το κοινό] Θαυμάσια!».

Η προκλητική προκήρυξη της Χρυσής Αυγής για το Πολυτεχνείο (οργάνωση Καλαμάτας, 2012) |

Μέσα σε λίγα λόγια ο «φίρερ» της Χρυσής Αυγής τα χώρεσε όλα. Και πρώτα πρώτα επιβεβαίωσε το γεγονός ότι ήταν πολιτικά «ενεργός» την κρίσιμη περίοδο της εξέγερσης, παρά τα όσα λέει σήμερα στη δίκη ο υπερασπιστής, αδελφός και μέντοράς του.

Θα δούμε παρακάτω πώς διοχέτευε τότε την πολιτική του ενέργεια. Αλλά το σημαντικότερο είναι ότι επιβεβαιώνει κι αυτός ότι από τότε ήταν «ενεργός» μέλος της νεοφασιστικής οργάνωσης του Κώστα Πλεύρη «Κόμμα 4ης Αυγούστου», με έδρα την οδό Μπουμπουλίνας, πολύ κοντά στο Πολυτεχνείο, αλλά και στο κολαστήριο της χουντικής Ασφάλειας και της ΚΥΠ. Οσο για τον Γιώργο Χαρλαύτη, αυτός είναι μεγαλύτερης ηλικίας και υπήρξε ήδη από τότε στέλεχος της ίδιας οργάνωσης.

Και ο Χαρλαύτης θυμάται τη δράση του τον Νοέμβρη του 1973, ως μέλος της «4ης Αυγούστου». Από την μπλούζα του όρθιου χρυσαυγίτη δεν λείπει η νεκροκεφαλή των Ες Ες και ο κωδικός 88 (Χάιλ Χίτλερ) |

Συγχωροχάρτι στον δικτάτορα

Ο Μιχαλολιάκος φροντίζει να απαλλάξει τη χούντα και ειδικά τον Γεώργιο Παπαδόπουλο από την ευθύνη για τις δολοφονίες άοπλων πολιτών. Το μόνο που καταλογίζει στον δικτάτορα είναι ότι επιχείρησε να φιλελευθεροποιήσει το καθεστώς: «Το Πολυτεχνείο ξεκίνησε τότε από μία λάθος εκτίμηση του Γεωργίου Παπαδοπούλου, ότι μπορεί να πολιτικοποιήσει το καθεστώς.

»Και με τη συμβουλή -καθόλου τυχαίο για μένα- ενός πρώην κομμουνιστή, του Βύρωνα Σταματόπουλου, ο οποίος ήτο υφυπουργός Τύπου, αποφάσισαν να κάνουν φοιτητικές εκλογές. Αυτό έδωσε το πρώτο έναυσμα λίγους μήνες πριν με τα επεισόδια της Νομικής, ήταν Μάιο-Απρίλιο. Στη συνέχεια, γύρω στα μέσα Νοεμβρίου έγινε μία αναστάτωση στο Πολυτεχνείο και ήταν μία υπόθεση πραγματικά πάρα πολύ απλή, από τις 13-14 που είχε αρχίσει αυτό το πράγμα, να μπουν μέσα 100 αστυνομικοί και να το τελειώσουν.

»Το άφησαν και εξελίχθηκε. Ήταν μία προβοκάτσια. Κάποιοι την χρεώνουν στον Ιωαννίδη. Δεν μπορώ να πω ότι ευθύνεται ο Ιωαννίδης για τη γιγάντωση του θέματος, για τον απλούστατο λόγο ότι ο Ιωαννίδης δεν θα μπορούσε τότε να εμποδίσει τον Παπαδόπουλο αν διέτασσε τον αρχηγό της αστυνομίας Δασκαλόπουλο και την κυβέρνηση Μαρκεζίνη».

Σε άλλο σημείο ο Μιχαλολιάκος θα ξαναθυμηθεί την οργάνωση του Πλεύρη: «Πόσοι ήταν στο Πολυτεχνείο; Στην πραγματικότητα ήταν λίγες εκατοντάδες μέσα. Κάποιοι απ' αυτούς ήταν πολιτικοποιημένοι, αριστεροί, αλλά υπήρχαν και πολλοί άσχετοι μέσα στη μόδα των ημερών.

»Δεν φαινόταν ούτε ότι σφαίρες θα πέσουν ούτε τίποτε. Ενα πανηγυράκι γινόταν όπως το ξέρει ο Γιώργος [Χαρλαύτης]. Γιώργο, τα γραφεία μας στην Μπουμπουλίνας ήταν σε απόσταση 200 μέτρων. [“Λιγότερο”, λέει ο Χαρλαύτης] Και λιγότερο. Τα γραφεία της 4ης Αυγούστου, δηλαδή».

Ομάδα κρούσης στο Πολυτεχνείο

Το ποια σημασία έχει αυτή η γειτνίαση το πληροφορούμαστε από έναν άλλο «συναγωνιστή» τους στο Κόμμα 4ης Αυγούστου, τον Ιωάννη Περδικάρη, ο οποίος συνδέθηκε από τότε με τον Μιχαλολιάκο και λίγα χρόνια αργότερα θα μετείχε στην ίδρυση της Χρυσής Αυγής και θα αναλάμβανε τον ρόλο του «θεωρητικού» της ναζιστικής οργάνωσης.

Με το ψευδώνυμο Ιων Φιλίππου, ο Περδικάρης έχει περιγράψει σε πρόσφατο βιβλίο του τη δράση της ομάδας τους τις μέρες του Πολυτεχνείου: «Την πρώτη βραδιά της εξέγερσης, μια μεγάλη ομάδα εκατό νεολαίων ξεκίνησε από τα γραφεία της 4ης Αυγούστου με κατεύθυνση τους δρόμους πέριξ του Πολυτεχνείου.

»Εκεί συναντήσαμε και αρκετούς άλλους αντιφρονούντες [σ.σ.: δηλ. χουντικούς, αντιφρονούντες προς το φοιτητικό κίνημα] και “αντιφρονούντες”, δηλαδή παρακρατικούς και ασφαλίτες. Αργότερα, οι αντιφρονούντες πύκνωσαν σημαντικά, ώστε σε μια σύσκεψη του δρόμου στις 11.00 τη νύχτα, αποφασίστηκε η οργάνωση εισβολής στο Πολυτεχνείο. Η έλλειψη σχεδιασμού αλλά κυρίως στιβαρής ηγετικής ομάδας, αποσόβησε τελικά μια τέτοια εξέλιξη.

Ετσι, επιδοθήκαμε μέχρι πρωίας στην παρεμπόδιση και αποτροπή της τροφοδοσίας των εγκλείστων από τις εξωτερικές ομάδες περιφρούρησης, περιφερόμενοι στους κήπους του Μουσείου, την Τοσίτσα και την Στουρνάρη. Πρέπει να σημειώσω ότι η ηγεσία της 4ης Αυγούστου εκείνες τις ημέρες ήταν άφαντη» (Ιων Φιλίππου, «Χρυσή Αυγή. Πολιτικός Οδοδείκτης», σ. 24-25).

Προφανώς αυτή η «άφαντη» ηγεσία ήταν ο Κώστας Πλεύρης, ο οποίος δεν είχε καμιά διάθεση να αναμιχθεί στις επιθέσεις της ομάδας κρούσης. Την ίδια τακτική έχει αντιγράψει στα δικά του Τάγματα Εφόδου ο Μιχαλολιάκος, στέλνοντας κι αυτός από την ασφάλεια των γραφείων του τους υπαρχηγούς του να κάνουν τη βρομοδουλειά.

Μεσήλικοι νοσταλγοί...

Αλλά οι αποκαλύψεις δεν σταματούν εδώ. Θέλοντας να δείξουν ότι η οργάνωσή τους είχε πολύ μεγάλη επιρροή, Μιχαλολιάκος και Χαρλαύτης συνεχίζουν την περιγραφή της δράσης τους στο πλάι των χουντικών.

Χαρλαύτης: «Τη δεύτερη μέρα υπήρχε φίλος της 4ης Αυγούστου, ο Αθανασίου, έξω από την πύλη του Πολυτεχνείου. Και έλεγε, “4η Αυγούστου, το όργανο των Ελλήνων εθνικιστών”. Είχαν πάει δεκαπέντε παιδιά. Εγώ δεν ήμουν».

Μιχαλολιάκος: «Ναι, το θυμάμαι το γεγονός».

Χαρλαύτης: «Πρόσεξε: Δεν πήγε κανένας να τους πειράξει. Από το φόβο».

Μιχαλολιάκος: «Είχε βάλει μάλιστα η αστυνομία ένα φυλάκιο πίσω από την πύλη του Πολυτεχνείου, όπου είχα πάει εγώ μετά, τέλη του 1973 με τον Ηλία, ας μην αναφέρουμε το επώνυμο, και του λέει ο Ηλίας: “Με τα κουμμούνια που είχαν καταλάβει το Πολυτεχνείο καθαρίσατε εύκολα. Εάν εμείς ποτέ το καταλάβουμε και κάνουμε εξέγερση δεν θα μπορέσετε να μας σταματήσετε”. Τα είπε του ασφαλίτη που ήταν εκεί. Αυτή είναι η ιστορία. Τη ζήσαμε δηλαδή».

Οι περιγραφές είναι αποκαλυπτικές. Δεν έχει τόσο σημασία η ακρίβεια των αναμνήσεων των δύο μεσήλικων νοσταλγών της χούντας.

Η πώληση του φασιστικού εντύπου, λ.χ., έξω από την πύλη του Πολυτεχνείου δεν ήταν δυνατόν να γίνει τη δεύτερη μέρα της εξέγερσης, γιατί τότε δεν ήταν δυνατόν να πλησιάσει κανείς από την παρέα τους. Ο φόβος είχε σπάσει ήδη από το πρώτο βράδυ (14.11.1973), όταν η συγκέντρωση είχε γίνει πλέον μαζική και η αστυνομία είχε αποσυρθεί.

Ο «συναγωνιστής» δολοφόνος

Αλλά ποιος είναι αυτός ο Ηλίας, του οποίου «ας μην αναφέρουμε το επώνυμο» και ο οποίος, συνοδευόμενος από τον νεαρό Μιχαλολιάκο είχε το θράσος να χαριεντίζεται με τους ασφαλίτες φρουρούς του Πολυτεχνείου, απειλώντας τους ότι θα υπάρξει και «φασιστική» κατάληψη;

Πρόκειται για τον Ηλία Τσιαπούρη, για τον οποίο και πάλι μας μιλά ο Περδικάρης-Φιλίππου. Ο Τσιαπούρης ήταν εκείνος που το βράδυ της σφαγής «ανέλαβε δράση πυροβολώντας εναντίον των επιτιθέμενων διαδηλωτών από την ταράτσα του Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως μαζί με άλλους παρακρατικούς».

Ο παρακρατικός δηλαδή Τσιαπούρης ήταν μέλος της στενής παρέας του Μιχαλολιάκου, μαζί με τον Περδικάρη και έναν άλλο γνώριμό μας από τη βαριά καταδίκη του για βομβιστικές ενέργειες της μεταπολιτευτικής περιόδου, τον Αριστοτέλη Καλέντζη, όπως και πάλι μας ενημερώνει ο Περδικάρης (Φιλίππου, ό.π., σ. 25-26). Το παραπεμπτικό βούλευμα για τη σφαγή καταλογίζει στον Τσιαπούρη τουλάχιστον δύο φόνους, αλλά ουδέποτε δικάστηκε. Είχε διαφύγει εκτός Ελλάδος προτού συλληφθεί.

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του ο Μιχαλολιάκος επαινεί τον επικεφαλής του άρματος Μιχαήλ Γουνελά: «Υπεύθυνος ήταν ένας υπίλαρχος, το μικρό του όνομα Μιχάλης -δεν θέλω να αναφέρω επώνυμο- πατριώτης μου, κοντοχωριανός μου όπως και πολλών από εσάς, μια και καταγόμαστε από τη Μάνη, ένας υπίλαρχος τεθωρακισμένων, ο οποίος πήγε κατηγορούμενος γιατί έριξε την πόρτα του Πολυτεχνείου και αθωώθηκε παρακαλώ πανηγυρικά».

Και τον επικεφαλής του τανκ στο Πολυτεχνείο Μιχαήλ Γουνελά παρουσιάζει ως χρυσαυγίτη ο Μιχαλολιάκος |

Βέβαια ο Γουνελάς καταδικάστηκε παμπηφεί στη δίκη του Πολυτεχνείου και έμεινε 13 μήνες στον Κορυδαλλό, αλλά ο Μιχαλολιάκος τον αθώνει, γιατί όπως αποκαλύπτει, «στις τελευταίες εκλογές μίλησα μαζί του και μάλιστα έδωσε αγώνα για μας ο άνθρωπος»... «Από εξοστρακισμένες σφαίρες...»

Εκεί που δίνει ρέστα ο Μιχαλολιάκος είναι στην περιγραφή της επομένης της σφαγής: «Να σας πω κάτι το οποίο έζησα την επόμενη μέρα, το 1973. Πήγαινα ακόμα τότε σχολείο, στο 6ο Γυμνάσιο Αρρένων. Ακουγόntonουσαν οι ριπές. Κάναμε μάθημα κανονικά. Ουδέν πρόβλημα». Ουδέν πρόβλημα οι ριπές... Αλλά λίγο παραπάνω ο ίδιος λέει ότι όλοι οι νεκροί ήταν από αυτές τις ριπές: «Κάποιος έδωσε τη βλακώδη διαταγή να ρίχνουν με τα πολυβόλα στον αέρα.

Μέσα σε αστικό χώρο. Και υπήρχαν κατ' άλλους δώδεκα κατ' άλλους δεκαέξι νεκροί. Ποιοι ήταν αυτοί; Κανείς δεν ξέρει. Το πώς ήταν αυτοί οι νεκροί και αν ήταν πολιτικός ο θάνατός τους. Εγώ ξέρω μία περίπτωση, του γιατρού του Γρηγόρη του Μελά, ο οποίος έφαγε μια σφαίρα στο πόδι και ο οποίος είναι εθνικιστής και είναι και χρυσαυγίτης ο άνθρωπος. Τυχαία, εντελώς»...

Και για όποιον δεν κατάλαβε: «Οι νεκροί του Πολυτεχνείου ήταν άτυχοι συμπατριώτες μας, οι οποίοι από μια άτυχη εντός εισαγωγικών ή ηθελημένη αναταραχή, η οποία δρομολόγησε εξελίξεις, όπως όλοι γνωρίζετε, πέθαναν [sic] εκείνο το βράδυ.

Δεν υπήρχε καμία δολοφονική πρόθεση». Επεμβαίνει ο Χαρλαύτης: «Σκοτώθηκαν από εξοστρακισμένες σφαίρες». Διορθώνει ο Μιχαολιάκος: «Από εξοστρακισμένες σφαίρες. Πλην τριών, τεσσάρων, πέντε, οι οποίοι ήταν από προβοκάτορες»...

Ακόμα και σήμερα, δηλαδή, δεκαετίες μετά τη δίκη του Πολυτεχνείου, αλλά και μετά τη δημοσίευση της ειδικής επιστημονικής έρευνας για τους νεκρούς εκείνων των ημερών που συνέταξε το Εθνικό Ίδρυμα Επιστημών με τη διεύθυνση του Λεωνίδα Καλλιβρετάκη, η ομάδα των οπαδών του Πλεύρη, του Μεταξά και... του Χίτλερ επιμένει να αμφισβητεί το μακελειό στο κέντρο της Αθήνας και να το αποδίδει σε «εξοστρακισμούς», σε «προβοκάτορες», αλλά και στη «Μοσάντ»!

Πηγή: efsyn.gr